

Sfinga

Kada birah hram
izabrah stup, a ne portret
zaželjeh se osloniti na stijenu kamenu
jer zasitih se svoga tijela rajskih ljepota.

Iako moj hram bijaše moj sluga
ja svoga hrama bijah rob
stope moje, ruke otežane
u srce čedno ostavljam ispred zlatnih dveri.

Umorna duša moja slobodno lebdi,
oslobađa se iz hrama mukotrpnog
vremenima će putovati neumorno
vječno će živjeti u memoriji svemirskoj.

Veronika Tena Krapinec, 2. h

Smrt pisca koji je volio zvijezde

U sjeni tame, u hladnom zagrljaju,
pronađoh sebe u vječnosti što kroz vene struji
pjesnik sam tužnih nota, pisac opomena i zvijezda
pustinjskih sjena i zaboravljenih tragova

Smrti, ti nezaustavljiva i tajanstvena dama,
odjekuješ u šapatu i tišini blaga
tvoji koraci lagani, ali sigurni,
vode me u nepoznato, u suton bez povratka

U tvojim rukama sve što je prolazno nestaje,
vremenom osuđeno na zaborav i sjene
ali u tvojoj tajni, u tvom nemilosrdnom zagrljaju,
nalazim modri mir i beskrajnu tišinu

Smrti, ti nisi samo kraj, već i početak
preobražaj u vječnost, susret s beskrajem
moje tijelo nestaje, ali duša nastavlja put,
na krilima vjere i u svjetlu koje me zove

Neka suze lijem za svojim odlaskom,
ali u dubini srca, osjećam vječnost kako me zove
i dok moje riječi tonu u ocean vremena,
postaješ samo prolazna točka na putu

Neka me rijeke vode dalje,
kroz misterij svjetova i zvjezdanoga sjaja
uzmi moje tijelo, smrti, u svoj zagrljaj nježni,
jer samo kroz tebe JA ću zaista živjeti.

Ema Grobenski, 2. h